

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci žalobce: **P.G.**, bytem x, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor vnitřních věcí a krajský živnostenský úřad**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č.j. 163691/2014/KUSK, sp. zn. SZ_146942/2014/KUSK,

t a k t o:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, č.j. 163691/2014/KUSK, sp. zn. SZ_146942/2014/KUSK, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 9. 2. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků města Kutná Hora (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 9. 9. 2014, č.j. KPP 86/14843/2014/R (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku

podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 17. 2. 2014 kolem 9:44 hod úmyslně způsobil škodu na cizím majetku krádeží, když z kola svého automobilu OMV zn. Isuzu, r. z. x zaparkovaného před domem č. p. x, H., demontoval a následně odcizil technický prostředek k zabránění odjezdu (dále jen „botička“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že prvostupňový správní orgán nepodložil rozhodnutí žádnými důkazy. Ze spisového materiálu nevyplývá, kdo vozidlo řídil a kdo demontoval botičku z vozu a jak se dostala na pozemek u domu O. Žalobce uvedl, že vozidlo neřídil a s botičkou nemanipuloval. Správnímu orgánu vytkl, že nezjistil osobu pachatele a zahájil řízení s vlastníkem vozidla uvedeným v registru vozidel. Správní orgány se v průběhu řízení nedotázaly žalobce na osobu řidiče či případného pachatele přestupku. Proto žalobce považuje šetření správního orgánu za neúplné. Žalobce v části žaloby brojí rovněž proti rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 28. 5. 2014, č. j. MKH/034690/2014, sp. zn. MKH/014502/2014/MUZ, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce požádal též o osvobození od soudních poplatků.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se zúčastnil ústního jednání dne 28. 4. 2014, kdy se s podklady pro rozhodnutí seznámil, podepsal záznam o poučení, vyjádřil se k věci, ale protokol o jednání odmítl podepsat. Dále se zúčastnil jednání dne 20. 8. 2014, kdy se opět k věci vyjádřil a „*podepsal rozhodnutí o vině a uložení pokuty, povinnosti zaplatit náklady řízení, kde výslovně podpisem potvrdil, že se před vydáním rozhodnutí seznámil s jeho podklady a měl možnost se k nim vyjádřit*“. Skutkový stav byl správním orgánem zjištěn z fotodokumentace, výpovědi svědků – policistů a očitých svědků. Botička byla nalezena na adrese O. č. p. x, kde má žalobce bydliště. Žalobce byl držitelem vozidla r. z. x. Žalovaný s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 – 66, ze dne 24. 4. 2008 a č. j. 7 As 6/2008 -162, ze dne 2. 10. 2008 upozornil, že v případě, že obviněný z přestupku zpochybňuje důkazy zjištěné ve správním řízení, přesouvá se důkazní břemeno na něj a on musí svá tvrzení prokázat. V celém správním řízení žalobce netvrdil ani nenavrhoval žádné důkazy k prokázání svých tvrzení. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž uplatnil náhradu nákladů řízení ve smyslu nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Žalobce v replice požádal soud o vysvětlení, pod kterými spisovými značkami jsou projednávány jeho žaloby proti dvěma rozhodnutím žalovaného, dále o zproštění od soudního poplatku, neboť je dlouhodobě nezaměstnaný, není evidován na úřadu práce a nemá žádné příjmy, a rovněž o zvážení z důvodu blízkosti jeho bydliště „*předání řízení*“ k Okresnímu soudu Kutná Hora.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti:

Městskému úřadu Kutná Hora bylo dne 7. 3. 2014 doručeno oznámení o přestupku žalobce vyhotovené Městskou policií Kutná Hora (dále jen „městská policie“). K oznámení je přiložen úřední záznam městské policie ze dne 17. 2. 2014, č. j. C-141/4, ve kterém je uvedeno, že dne 17. 2. 2014 v 8:25 bylo přijato pěší hlídkou městské policie oznámení J. K., kterému terénní vozidlo brání ve výjezdu z garáže. K místu byla přivolána autohlídka (ve složení strážník I. P. a strážník P. Č.), která provedla v 8:45 montáž botičky na předmětné vozidlo a pořídila fotodokumentaci. V 9:44 bylo na služebně městské policie přijato telefonické oznámení J. B., že *„řidič vozidla utrl z kola nasazenou botičku, uložil ji do kufru a z místa odjíždí“*. Hlídkou městské policie bylo vozidlo v 9:54 nalezeno zaparkované před domem O., kde má žalobce bydliště. U vozidla stál žalobce a prohlížel si kolo, kde byla původně připevněna botička. Po předchozím poučení o možnosti odeprít vysvětlení na dotaz strážníků, kde se nachází botička, odpověděl, že o ničem neví. Strážník P. Č. našel botičku volně položenou na oploceném pozemku (zahradě) za domem O. V tu chvíli se začal žalobce z místa vzdalovat, na výzvu k setrvání na místě do příjezdu Policie ČR nereagoval. Strážník I. P. proto vyzval žalobce slovy *„jménem zákona stůjte a setrvejte na místě do příjezdu Policie České republiky, v případě, že neuposlechnete, budou proti Vám použity donucovací prostředky“*. I na tuto výzvu žalobce nereagoval, proto použil strážník I. P. donucovací prostředek – hmaty, chvaty a pouta, kterými byl žalobce v 9:59 připoután za pravou ruku k železnému plotu. Pouta byla sejmuta v 10:14. Na dotaz strážníků, jak se dostala na uvedený pozemek botička, odpověděl, že neví. Poté si nepoškozenou botičku převzali přítomní strážníci. Na místo se dostavila hlídka obvodního oddělení Policie České republiky, která po zjištění ceny botičky (4.800,- Kč) rozhodla, že věc bude dále řešit městská policie. Na místě byla rovněž pořízena fotodokumentace.

Dne 22. 4. 2014 si žalobce převzal zásilku obsahující oznámení o zahájení řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl žalobce dopustit výše popsáním jednáním.

Dne 28. 4. 2014 se konalo ústní jednání, ke kterému byl předvolán žalobce, svědek J. B., strážníci I. P. a Petr Č.

Žalobce vypověděl (přičemž protokol odmítl podepsat), že byl vlastníkem předmětného vozidla, popřel však jednání, ze kterého byl obviněn, a naopak tvrdil, že dne 17. 2. 2014 na Havlíčkově náměstí nebyl, s vozidlem tento den nejel, ani vozidlo nikomu nepůjčil. Dále uvedl, že si neumí vysvětlit, jak někdo mohl na jeho vozidlo nasadit a demontovat botičku, ani jak se ocitla botička na pozemku u domu O.

Svědek J. B. dne 28. 4. 2014 nevypovídal v přítomnosti žalobce, neboť *„přišel o trochu později, aby se vyhnul konfrontaci, protože má z obviněného (tj. žalobce – poznámka soudu) strach“*, a vypověděl (přičemž protokol odmítl podepsat): *„17. 2. 2014 jsem viděl, jak nějaký pán přišel k autu, viděl, že tam má botičku a šel pryč. Pak došel na roh, chvíli se zastavil a šel zpět k autu. Vlezl pod auto, začal to prohlížet, pak sednul za volant, chvíli seděl a najednou nastartoval, vyjel a najednou botička odlétla. On vylezl, sebral ji a dal*

ji do kufru. Byl hubený, vysoký, řekl bych kolem 30-35 let. Neraď bych se dostal do nějakých problémů, proto nechci konfrontaci. Takový člověk, který udělá tohle, je schopen i jiných věcí. Považuji ho za nebezpečného, parkuji svým vozem venku, bojím se, že by mohl mi někdo můj vůz poškodit. K předložené fotografii usuzuji, že by to mohl být ten, koho jsem viděl zbavit se výše uvedeným způsobem botičky na autě x, které je zobrazeno na snímku.“.

Strážníci I. P. a P. Č. se z jednání dne 28. 4. 2014 z důležitých důvodů omluvili.

Dne 23. 6. 2014 se konalo ve věci další ústní jednání, ke kterému se žalobce bez omluvy nedostavil. Předvolaný svědek J. K. nevypověděl pro objasnění věci nic relevantního.

Dne 20. 8. 2014 při ústním jednání strážník I. P. v přítomnosti žalobce vypověděl, že při příjezdu hlídky stál žalobce u vozidla a prohlížel si kolo, na kterém byla botička původně upevněna. Žalobce k tomu dodal, že botička byla nalezena na zahradě jeho rodičů, přičemž na této adrese má pouze trvalý pobyt a „*občas zde také bydlí*“.

Žalobce dne 20. 8. 2014 podepsal listinu „*písemné vyhotovení výroku rozhodnutí, jímž je uznán vinným ze spáchání uvedeného přestupku, za což je mu uložena pokuta ve výši 1000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení*“, ve které je rovněž uvedeno, že byl před vydáním rozhodnutí seznámen s jeho podklady a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit.

Prvostupňovým rozhodnutím, byl žalobce uznán vinným z uvedeného přestupku proti majetku. V odůvodnění je uvedeno, že odpovědnost za přestupek je dovozena svědeckými výpověďmi a listinnými důkazy, o jejichž věrohodnosti není důvod pochybovat. Svědek J. B. popsal nejen událost, ale i osobu žalobce, k předložené fotografii žalobce potvrdil, že by to mohl být ten, koho viděl zbavit se uvedeným způsobem botičky. V kontextu ostatních důkazů, a to zejména výpovědi strážníka I. P. a z úředního záznamu městské policie, má správní orgán za prokázané, že přestupek spáchal žalobce.

Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém namítl, že prvostupňový správní orgán dostatečně spolehlivě nezjistil totožnost osoby, která se měla přestupku dopustit, neboť byl mylně označen za obviněného pouze z toho důvodu, že byl zapsán v registru motorových vozidel jako vlastník předmětného vozidla. Botičku neodcizil, pouze ji na žádost strážníka nepoškozenou vydal. Nemá za to, že by se byl vymlouval, naopak své výpovědi považuje za věrohodné a neměnné. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje zejména v tom, že bylo rozhodnuto o vině, aniž by měl prvostupňový správní orgán dostatek důkazů, a ve spisovém materiálu chybí fotografie, která byla předložena očitému svědkovi, který konstatoval, že „*by to mohl být ten, koho viděl*“. Prvostupňový správní orgán pouze popisuje sled událostí, ale nedokládá, kdo vozidlo řídil. Z fotodokumentace ze spisu je zřejmé, že botička byla nasazena neoprávněně, k parkování ve vjezdu nedošlo, přístup na pozemek nebyl omezen. Uložená sankce je neodůvodněná a nepřiměřená. Žalobce brojí také proti výroku, kterým byla uložena povinnost náhrady nákladů řízení. Namítl rovněž, že prvostupňový správní orgán postupoval dle „*neplatných zákonů*“, a proto považoval prvostupňové rozhodnutí za „*neplatné*“.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že skutkový stav byl především zjištěn z jednotlivých výpovědí a ze spisového materiálu městské policie č. j. C-141/14. V odůvodnění rovněž

uvedl, že „s ohledem na skutečnost, že svědek J. B. odmítl podepsat protokol o své výpovědi, přičemž není uveden ani důvod odmítnutí, nelze jeho výpověď považovat za plnohodnotnou svědeckou výpověď, tedy důkaz“. Ke způsobu obhajoby podotknul, že se zakládá pouze na žalobcem nepodloženém tvrzení a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 As 3/2004 – 70.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 8. 12. 2014. Žaloba byla odeslána dne 5. 2. 2015 a doručena soudu dne 9. 2. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 nadto ve spojení s ustanovením § 35 odst. 8 poslední větou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalobce ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem oba souhlasí. Soud proto přistoupil k rozhodnutí věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud zjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v některých částech žaloby i repliky zaměňuje dvě správní rozhodnutí vydaná Městským úřadem Kutná Hora, a to rozhodnutí o přestupku dle zákona o silničním provozu spáchaného nesprávným parkováním dne 17. 2. 2014, které bylo předmětem níže zmíněné žaloby ze dne 2. 7. 2014, a nyní přezkoumávané rozhodnutí o přestupku dle zákona o přestupcích spáchaného odcizením botičky dne 17. 2. 2014. Soud pro vysvětlení k žádosti žalobce konstatuje, že dosud jím byly podány u zdejšího soudu tři žaloby. Žaloba ze dne 2. 7. 2014 projednávaná pod spisovou značkou 51 A 9/2014 (v níž brojil proti rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 28. 5. 2014, č. j. MKH/034690/2014, sp. zn. MKH/014502/2014/MUZ, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit jako provozovatel vozidla OMV tovární zn. Isuzu, SPZ x, tím, že dne 17. 2. 2014 zastavil kolem 8:45 hod v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu vozidlo na pozemní komunikaci v obci Kutná Hora na Havlíčkově náměstí před vjezdem na pozemní komunikaci, v místě ležícím mimo pozemní komunikaci z pozemku přilehlého k domu č. p. x, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč) byla odmítnuta, neboť žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správními orgány. V žalobě ze dne 3. 7. 2014 projednávané pod spisovou značkou 51 A 10/2014 brojil proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 30. 5. 2014, č. j. KrÚ 35399/2014/ODSH/13, sp. zn. SpKrÚ 22888/2014/ODSH/13, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu spáchaného tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když porušil ustanovení § 32 odst. 1 citovaného zákona. Věc byla zdejším soudem postoupena věcně a místně příslušnému

Krajskému soudu v Hradci Králové, neboť v prvním stupni rozhodoval Magistrát města Pardubic.

Žalobní námitka v nyní projednávané věci směřuje do oblasti dokazování v řízení o přestupku. Otázky dokazování ve správním řízení (tj. i řízení o přestupku) jsou upraveny v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V § 3 správního řádu je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).

Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, neboť řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality. Pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu a rovněž judikaturu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Obviněný z přestupku však není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ustanovení § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku v tomto směru neuplatní. Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného „domyslel“ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68).

Obecně lze rozlišit z hlediska vztahu k dokazované skutečnosti dva typy důkazů, a to důkazy přímé a nepřímé. Příмым důkazem je ten, kterým se dokazuje přímo vina nebo nevina obviněného (hlavní skutečnost). Nepřímým důkazem je takový důkaz, kterým se dokazuje skutečnost jiná (vedlejší), ale taková, ze které lze usuzovat na skutečnost hlavní.

Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, a nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen, a současně vylučovat možnost jiného závěru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 4 Ads 36/2008 – 170 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006 - 48).

Soud má za to, že nepřímé důkazy (svědecké výpovědi svědků J. B. a strážníka I. P.) spolu v posuzované věci obsahově plně korespondují a odpovídají časové a logické posloupnosti jednotlivých dějů v návaznosti na spolehlivě zjištěné skutečnosti (nález botičky u domu O.). Nepřímé důkazy tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec. Výpovědi svědků nebyly zpochybněny. Soud v tomto zcela přisvědčuje žalovanému, že tvrzení žalobce (o ničem neví, auto neřídil a nikomu ho nepůjčil, celou situaci si neumí vysvětlit) působí nevěrohodně. V této souvislosti je příléhavý v rozhodnutí žalovaného užitý odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 As 3/2004 - 70.

Soud však musí konstatovat, že svědectví strážníka I. P. (tj. žalobce stál u vozidla a botička byla nalezena na pozemku u domu O.) ještě samo o sobě nepostačuje k prokázání viny žalobce. Až ve spojení s výpovědí J. B. jsou odstraněny důvodné pochybnosti o průběhu celé události, neboť tento svědek detailně popsal průběh vlastního skutku, tj. odcizení botičky a identifikoval osobu pachatele slovy: „*mohl by to být ten, koho jsem viděl*“. V předmětné věci je tedy zcela klíčová výpověď tohoto svědka. Prvostupňový správní orgán považoval jeho svědeckou výpověď za „plnohodnotný důkaz“. Avšak žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že „*s ohledem na skutečnost, že svědek J. B. odmítl podepsat protokol o své výpovědi, přičemž není uveden ani důvod odmítnutí, nelze jeho výpověď považovat za plnohodnotnou svědeckou výpověď, tedy důkaz*“. Pokud žalovaný k tomuto důkazu nepřihlédl, opomněl zkoumat skutečnost, zda tím zároveň není narušen ucelený logicky provázaný důkazní řetězec. Pokud by tak žalovaný učinil, zjistil by, že ucelený logicky provázaný důkazní řetězec je porušen. Při odhlédnutí od tohoto důkazu z ostatních důkazů provedených ve správním řízení nelze učinit jednoznačný závěr, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, ob stojí. Žalovaný tedy měl dospět k závěru, že nelze prvostupňové rozhodnutí potvrdit a odvolání zamítnout. Žalovaný naopak konstatoval, že „*Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě spolehlivě a dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Skutkový stav byl především zjištěn z jednotlivých výpovědí a ze spisového materiálu č. j. C-141/14 od Městské policie. Provedené dokazování má oporu ve spisovém materiálu*“. Z napadeného rozhodnutí tak nelze seznat, jak po eliminaci důkazu svědecké výpovědi J. B. zjistil žalovaný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. postavil nad vší rozumnou pochybnost najisto, že se jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55).

K uvedenému oznámení o přestupku vyhotoveném městskou policií použitým správními orgány jako důkazní prostředek soud považuje za vhodné doplnit, že oznámení přestupku je zákonem upravený prostředek, kterým taxativně stanovené orgány a obce, nejsou-li samy příslušné k projednání přestupku, plní oznamovací povinnost vůči správním orgánům příslušným přestupek projednat; zároveň je oznámení podkladem pro zahájení přestupkového řízení (§ 58 odst. 1 a 2 a § 67 odst. 2 zákona o přestupcích). Již z povahy a funkce tohoto prostředku plyne, že nemůže být důkazním prostředkem ve smyslu § 51 správního řádu, pouze poskytuje správnímu orgánu předběžnou informaci o věci. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam (srov. shodně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 12. 2010, č. j. 17 A 30/2010 – 56 či rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Z uvedeného je tedy patrné, že svědeckou výpověď J. B. nelze nahradit uvedeným oznámením přestupku vyhotoveným městskou policií.

Ze shora popsaného důvodu má soud rozhodnutí žalovaného za nezákonné pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a žalobu za důvodnou. Proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vyloveným soudem. Nad rámec věci, pouze jako obiter dictum, neboť v žalobě tato skutečnost nebyla namítána, soud uvádí, že správní orgány opomněly zkoumat, zda skutečnost, že svědek J. B. vypovídal v nepřítomnosti žalobce, ač ten se ve stejný inkriminovaný den v určený čas k výsledku dostavil, není podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem a nemůže mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Soud ještě dodává k požadavku žalobce, že ve správním soudnictví jednají a rozhodují toliko krajské soudy a Nejvyšší správní soud. S ohledem na tuto skutečnost nelze věc „předat“ Okresnímu soudu v Kutné Hoře, byť je sídlo tohoto soudu bydliště žalobce bližší.

Žalobce žádal o osvobození od soudního poplatku již v žalobě. Tehdy uvedl, že je nemajetný, byl dlouhodobě nezaměstnaný a stará se o svou matku. Je sice zaměstnaný, ale výše mzdy mu neumožňuje hradit soudní výlohy. V prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce ze dne 23. 2. 2015 uvedl, že je v pracovním poměru k zaměstnavateli (který potvrdil jeho průměrný měsíční čistý výdělek za kalendářní čtvrtletí 4/2014 ve výši 16.174 Kč). Soud usnesením ze dne 1. 4. 2015, č. j. 51 A 3/2015 – 16, osvobození od soudního poplatku žalobci nepřiznal a vyzval žalobce k zaplacení poplatku za podání žaloby ve výši 3.000 Kč do dvou týdnů. Žalobce soudní poplatek zaplatil dne 22. 4. 2015. V replice ze dne 5. 10. 2015 požádal žalobce znovu o osvobození od soudního poplatku. Jako důvod uvedl, že je dlouhodobě nezaměstnaný, není evidován na úřadu práce a nemá žádné příjmy. K tomu soud uvádí, že o osvobození od soudních poplatků může žalobce žádat opakovaně, implicitně je v tom ovšem zahrnuta podmínka, že dosud byl žalobce se svou žádostí o osvobození od placení soudního poplatku neúspěšný a dosud soudní poplatek nezaplatil - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 7 As 69/2005 – 128. Soud, v době kdy rozhodoval, neshledal podmínky pro osvobození. Žalobce proti usnesení soudu o nepřiznání osvobození od placení soudního poplatku kasační stížnost nepodal a poplatek zaplatil. Skutečnost, že se poté na straně žalobce situace (možná) změnila, je zcela irrelevantní. Ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. umožňuje soudu opačný postup, tj. přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejmout, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů ve výši 3.000,- Kč, kdy tuto částku tvoří zaplacený soudní poplatek za řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 20. června 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová